

## Arrest

nr. 303 470 van 20 maart 2024  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE RAEDEMAEKER  
Augustijnenstraat 10  
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 27 juni 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 juni 2023 werd ten aanzien van verzoeker een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

**“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING**

*Bevel om het grondgebied te verlaten*

[...]

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

**REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED  
TE VERLATEN:**

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:*

*Artikel 7, alinea 1:*

*□ 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.*

*Betrokkene is in het bezit van een ongeldig paspoort zonder visum. Betrokkene, die recht op verblijf heeft gehad ingevolge zijn huwelijk op 07.06.2000 met een Belgische vrouw, is dit recht verloren op 09.08.2019, datum waarop hij door het gemeentebestuur van Antwerpen van ambtswege werd afgevoerd uit de bevolkingsregisters van de stad. Nadien ondernam de man geen enkele poging meer om in België verblijfsrechtig te worden.*

*□ 3 ° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

*Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot doodslag, aan belaging, aan woonstschennis bij nacht, aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen aan bloedverwant in opgaande lijn en aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen aan partner, feiten waarvoor hij op 15.06.2022 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar. Uit het aanhoudingsmandaat dd. 07.01.2022 blijkt dat hij contactverbod had met zijn ex-partner, doch zou hij haar en de kinderen blijven belagen en bedreigen. Zo zou hij op 07.01.2022 naar de woning van zijn ex-partner en hun gemeenschappelijke kinderen gekomen zijn en op de deur en raam gestampt hebben en de aanwezige kinderen hebben bedreigd, waarna hij zowel zijn zoon als ex-partner zou hebben geslagen. Vervolgens zou hij zich begeven hebben naar de woning van een vriend van zijn zoon, waar hij zich, tegen de wil van de bewoners in toegang verschaft. Tijdens de daaropvolgende discussie met zijn ex-partner zou hij haar bij de pols en bij de keel gegrepen hebben en zou hij hard hebben geknepen. Mogelijks zouden de feiten van agressie verband houden met een alcoholproblematiek.*

*Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan belaging en aan beschadiging/vernietiging van andermans roerende goederen met geweld of bedreiging, feiten waarvoor hij op 03.05.2023 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar. Uit het aanhoudingsmandaat dd. 22.02.2023 blijkt dat betrokkene zijn ex-partner opnieuw lastigvalt en tracht haar deur te forceren. Betrokkene bevestigt de feiten maar ontkent dat hij geweld zou hebben gebruikt. Hij stelt dat hij een aantal spullen kwam halen - petanqueballen, een fiets en kledij - waarom dit absoluut 's nacht[s] moest gebeuren kan hij niet uitleggen. Volgens de verbalisanten was hij dronken op het ogenblik van de feiten.*

*Deze feiten getuigen van een ernstig gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen, in het bijzonder van zijn ex-partner en hun gemeenschappelijke kinderen. Deze ervaringen kunnen de gezonde ontwikkeling van kinderen negatief beïnvloeden. Het feit dat de betrokkene verschillende kinderen had, heeft hem niet aangezet tot een gedragswijziging, integendeel. Dit getuigt het allerm minst van verantwoordelijkheidsgevoel tegenover zijn kinderen. De betrokkene staat er blijkbaar niet bij stil dat hij door zijn gedrag het slechte voorbeeld geeft als vader. In plaats van zich te beheersen in conflictsituaties gebruikt hij geweld om zijn woorden kracht bij te zetten. Zijn kinderen 'leren' dat dit de manier is om te handelen wanneer men het oneens is met de partner. De betrokkene geeft zijn vaderrol dan ook een beschamende invulling. Deze feiten zijn bijzonder ernstig. Hij heeft duidelijk zijn driften niet onder controle waardoor hij de fysieke en psychische integriteit van zijn ex-partner en zijn kinderen schaadt. Partnergeweld is ontoelaatbaar vermits ze een ernstige inbreuk betekent op de persoonlijke levenssfeer van de slachtoffers.*

*Gezien de précaire verblijfstoestand van betrokkene en het gewelddadig en lucratief karakter en de maatschappelijke impact van hogervermelde feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

*Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod van 8 jaar hem betekend op 26.07.2022.*

*Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht ingevuld op 11.05.2023 tijdens een gesprek met een terugkeerbegeleider van de Administratie. Hij verklaart in België te zijn sinds 2001. Zijn vier kinderen, waarvan twee nog minderjarig, leven in Antwerpen met hun moeder, zijn ex-partner waarvan hij gescheiden is sinds 08.03.2017. De kinderen noch hun moeder komen op bezoek in de gevangenis. Betrokkene legt verder geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonst of en hoe hij invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met zijn kinderen. Hij toont ook niet aan of hij deelt in de beslissingen over hun opvoeding en op welke manieren hij financieel bijdraagt aan de opvoeding van de kinderen. Er liggen momenteel dan ook geen sluitende bewijzen voor die aantonen dat er een hechte band zou bestaan tussen de betrokkene en zijn kinderen.*

Er dient verder opgemerkt te worden dat zijn kinderen en hun moeder rechtstreeks of onrechtstreeks het slachtoffer zijn van de feiten waarvoor betrokkene 2 keer veroordeeld werd. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de verwijdering van een ouder die niet samenwoont met zijn kinderen niet hetzelfde ontwrichtende effect heeft dan de verwijdering van een inwonende ouder en dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn kinderen niet verbroken worden door een verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen, telefoon, sociale media, internet, etc. kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kinderen en het gezins- en privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Verder verklaart betrokkene dat al zijn familieleden in België en Frankrijk leven. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Daarenboven beperkt EVRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Betrokkene toont de graad van familieleden met zijn over België en Frankrijk verspreide familieleden niet aan. Een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is dan bijgevolg niet aannemelijk.

Betrokkene verklaart in goede gezondheid te zijn. Hij toont niet aan dat een terugkeer naar Marokko voor hem een gevaar zou kunnen betekenen. Het enige wat hij aanhaalt is dat zijn leven zich in België en Frankrijk afspeelt en dat hij dus niet terug kan naar zijn land van oorsprong. Deze argumenten behoren tot de privésfeer en niet tot het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene heeft in de vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht, ingevuld op 11.05.2023, verklaard in België te zijn sinds 2001, dit terwijl hij onderworpen is aan een inreisverbod van 8 jaar hem betekend op 26.07.2022. Uit dezelfde vragenlijst blijkt verder dat betrokkene, die tot 09.08.2019 recht op verblijf heeft gehad in België, helemaal de intentie niet heeft België te verlaten. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf, sinds zijn ambtelijke schrapping op 09.08.2019 door het gemeentebestuur van Antwerpen uit de bevolkingsregisters van de stad, op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

4 ° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 26.07.2022.

De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

5 ° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft in de vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht ingevuld op 11.05.2023 verklaard in België te zijn sinds 2001, dit terwijl hij onderworpen is aan een inreisverbod van 8 jaar hem betekend op 26.07.2022. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 26.07.2022. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem/haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot doodslag, aan belaging, aan woonstschennis bij nacht, aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen aan bloedverwant in opgaande lijn en aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen aan partner, feiten waarvoor hij op 15.06.2022 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar. Uit het aanhoudingsmandaat dd. 07.01.2022 blijkt dat hij contactverbod had met zijn ex-partner, doch zou hij haar en de kinderen blijven belagen en bedreigen. Zo zou hij op 07.01.2022 naar de woning van zijn ex-partner en hun gemeenschappelijke kinderen gekomen zijn en op de deur en raam gestampt hebben en de aanwezige kinderen hebben bedreigd, waarna hij zowel zijn zoon als ex-partner zou hebben geslagen. Vervolgens zou hij zich begeven hebben naar de woning van een vriend van zijn zoon, waar hij zich, tegen de wil van de bewoners in toegang verschaft. Tijdens de daaropvolgende discussie met zijn ex-partner zou hij haar bij de pols en bij de keel gegrepen hebben en zou hij hard hebben geknepen. Mogelijks zouden de feiten van agressie verband houden met een alcoholproblematiek.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan belaging en aan beschadiging/vernietiging van andermans roerende goederen met geweld of bedreiging, feiten waarvoor hij op 03.05.2023 werd veroordeeld door de

Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar. Uit het aanhoudingsmandaat dd. 22.02.2023 blijkt dat betrokkene zijn ex-partner opnieuw lastigvalt en tracht haar deur te forceren. Betrokkene bevestigt de feiten maar ontkent dat hij geweld zou hebben gebruikt. Hij stelt dat hij een aantal spullen kwam halen - petanqueballen, een fiets en kledij - waarom dit absoluut 's nacht[s] moest gebeuren kan hij niet uitleggen. Volgens de verbalisanten was hij dronken op het ogenblik van de feiten.

Deze feiten getuigen van een ernstig gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen, in het bijzonder van zijn ex-partner en hun gemeenschappelijke kinderen. Deze ervaringen kunnen de gezonde ontwikkeling van kinderen negatief beïnvloeden. Het feit dat de betrokkene verschillende kinderen had, heeft hem niet aangezet tot een gedragswijziging, integendeel. Dit getuigt het allerminst van verantwoordelijkheidsgevoel tegenover zijn kinderen. De betrokkene staat er blijkbaar niet bij stil dat hij door zijn gedrag het slechte voorbeeld geeft als vader. In plaats van zich te beheersen in conflictsituaties gebruikt hij geweld om zijn woorden kracht bij te zetten. Zijn kinderen 'leren' dat dit de manier is om te handelen wanneer men het oneens is met de partner. De betrokkene geeft zijn vaderrol dan ook een beschamende invulling. Deze feiten zijn bijzonder ernstig. Hij heeft duidelijk zijn driften niet onder controle waardoor hij de fysieke en psychische integriteit van zijn ex-partner en zijn kinderen schaadt. Partnergeweld is ontoelaatbaar vermits ze een ernstige inbreuk betekent op de persoonlijke levenssfeer van de slachtoffers.

Gezien de précaire verblijfstoestand van betrokkene en het gewelddadig en lucratief karakter en de maatschappelijke impact van hogervermelde feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

#### Terugleiding naar de grens

##### REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldig paspoort voorzien van visum of een verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot doodslag, aan belaging, aan woonstschennis bij nacht, aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen aan bloedverwant in opgaande lijn en aan slagen en verwondingen-opzettelijke slagen aan partner, feiten waarvoor hij op 15.06.2022 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar. Uit het aanhoudingsmandaat dd. 07.01.2022 blijkt dat hij contactverbod had met zijn ex-partner, doch zou hij haar en de kinderen blijven belagen en bedreigen. Zo zou hij op 07.01.2022 naar de woning van zijn ex-partner en hun gemeenschappelijke kinderen gekomen zijn en op de deur en raam gestampt hebben en de aanwezige kinderen hebben bedreigd, waarna hij zowel zijn zoon als ex-partner zou hebben geslagen.

Vervolgens zou hij zich begeven hebben naar de woning van een vriend van zijn zoon, waar hij zich, tegen de wil van de bewoners in toegang verschaft. Tijdens de daaropvolgende discussie met zijn ex-partner zou hij haar bij de pols en bij de keel gegrepen hebben en zou hij hard hebben geknepen. Mogelijks zouden de feiten van agressie verband houden met een alcoholproblematiek.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan belaging en aan beschadiging/vernieling van andermans roerende goederen met geweld of bedreiging, feiten waarvoor hij op 03.05.2023 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar. Uit het aanhoudingsmandaat dd. 22.02.2023 blijkt dat betrokkene zijn ex-partner opnieuw lastigvalt en tracht haar deur te forceren. Betrokkene bevestigt de feiten maar ontkent dat hij geweld zou hebben gebruikt. Hij stelt dat hij een aantal spullen kwam halen - petanqueballen, een fiets en kledij - waarom dit absoluut 's nacht moest gebeuren kan hij niet uitleggen. Volgens de verbalisanten was hij dronken op het ogenblik van de feiten.

Deze feiten getuigen van een ernstig gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen, in het bijzonder van zijn ex-partner en hun gemeenschappelijke kinderen. Deze ervaringen kunnen de gezonde ontwikkeling van kinderen negatief beïnvloeden. Het feit dat de betrokkene verschillende kinderen had, heeft hem niet aangezet tot een gedragswijziging, integendeel. Dit getuigt het allerminst van verantwoordelijkheidsgevoel tegenover zijn kinderen. De betrokkene staat er blijkbaar niet bij stil dat hij door zijn gedrag het slechte voorbeeld geeft als vader. In plaats van zich te beheersen in conflictsituaties gebruikt hij geweld om zijn woorden kracht bij te zetten. Zijn kinderen 'leren' dat dit de manier is om te handelen wanneer men het oneens is met de partner. De betrokkene geeft zijn vaderrol dan ook een beschamende invulling. Deze feiten zijn bijzonder ernstig. Hij heeft duidelijk zijn driften niet onder controle waardoor hij de

fysieke en psychische integriteit van zijn ex-partner en zijn kinderen schaadt. Partnergeweld is ontoelaatbaar vermits ze een ernstige inbreuk betekent op de persoonlijke levenssfeer van de slachtoffers. Gezien de precare verblijfstoestand van betrokkene en het gewelddadig en lucratief karakter en de maatschappelijke impact van hogervermelde feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

*Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:*

*Er bestaat een risico op onderduiken.*

*1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.*

*Betrokkene heeft in de vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht, ingevuld op 11.05.2023, verklaard in België te zijn sinds 2001, dit terwijl hij onderworpen is aan een inreisverbod van 8 jaar hem betekend op 26.07.2022. Uit dezelfde vragenlijst blijkt verder dat betrokkene, die tot 09.08.2019 recht op verblijf heeft gehad in België, helemaal de intentie niet heeft België te verlaten. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf, sinds zijn ambtelijke schrapping op 09.08.2019 door het gemeentebestuur van Antwerpen uit de bevolkingsregisters van de stad, op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.*

*4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.*

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 26.07.2022.*

*De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.*

*5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd. Betrokkene heeft in de vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht ingevuld op 11.05.2023 verklaard in België te zijn sinds 2001, dit terwijl hij onderworpen is aan een inreisverbod van 8 jaar hem betekend op 26.07.2022. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 26.07.2022. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem/haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.*

*Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht ingevuld op 11.05.2023 tijdens een gesprek met een terugkeerbegeleider van de Administratie. Hij verklaart in goede gezondheid te zijn. Hij toont niet aan dat een terugkeer naar Marokko voor hem een gevaar zou kunnen betekenen.*

*Het enige wat hij aanhaalt is dat zijn leven zich in België en Frankrijk afspeelt en dat hij dus niet terug kan naar zijn land van oorsprong.*

*Deze argumenten behoren tot de privésfeer en niet tot het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.*

#### Vasthouding

#### **REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:**

*Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:*

*Er bestaat een risico op onderduiken.*

*1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.*

*Betrokkene heeft in de vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht, ingevuld op 11.05.2023, verklaard in België te zijn sinds 2001, dit terwijl hij onderworpen is aan een inreisverbod van 8 jaar hem betekend op 26.07.2022. Uit dezelfde vragenlijst blijkt verder dat betrokkene, die tot 09.08.2019 recht op verblijf heeft gehad in België, helemaal de intentie niet heeft België te verlaten. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf, sinds zijn ambtelijke schrapping op 09.08.2019 door het gemeentebestuur van Antwerpen uit de bevolkingsregisters van de stad, op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.*

*4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.*

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 26.07.2022.*

*De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.*

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft in de vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht ingevuld op 11.05.2023 verklaard in België te zijn sinds 2001, dit terwijl hij onderworpen is aan een inreisverbod van 8 jaar hem betekend op 26.07.2022. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 26.07.2022. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem/haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, C. Wellens, attaché, de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de directeur van de gevangenis van Antwerpen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum om betrokkene vanaf 29.06.2023 op te sluiten en hem onmiddellijk over te brengen naar het gesloten centrum.”

## 2. Onderzoek van het beroep

### 2.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Eerste middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel; schending van artikel 3 en 8 EVRM;

Doordat, het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod stellen:

[...]

Terwijl in het administratief dossier, zoals het in het kader van de openbaarheid van bestuur werd overgemaakt aan verzoeker, wel de twee aanhoudingsmandaten terug te vinden zijn, doch niet de vonnissen waarnaar verwezen wordt, nl. het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen dd. 15.06.2022 en het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Antwerpen van 03.05.2023 Dat de bestreden akte nochtans uitdrukkelijk verwijst naar deze vonnissen ter staving van het gevaar voor de openbare orde.

Dat de bestreden beslissing daardoor gebrekkig gemotiveerd is en de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering schendt, minstens blijkt geeft van onzorgvuldigheid.

Dat verzoeker verder opwerpt dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeldt dat de feiten die aan de basis lagen van de vonnissen dd. 15.06.2022 en 03.05.2023 mogelijks te maken hebben met een alcoholproblematiek.

Verzoeker heeft inderdaad een alcoholprobleem waarvoor professionele hulp nodig is.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter nergens uit dat verweerder rekening gehouden heeft met deze alcoholproblematiek bij het nemen van de bestreden beslissing tot verwijdering naar Marokko.

Immers in Marokko, het land waarnaar de repatriëring voorzien is (cf. administratief dossier), is alcohol wel beschikbaar, maar is het een taboe om politieke en religieuze redenen, waardoor er geen of minstens onvoldoende professionele hulp beschikbaar is voor de behandeling en begeleiding met het oog op ontwenning.

Daarbij dient er rekening mee gehouden te worden dat verzoeker in Marokko geen familie heeft die hem kan opvangen. In België heeft verzoeker zijn kinderen en een zus. En in Frankrijk wonen de moeder, vier broers en twee zussen. Verzoeker heeft ook geen sociaal netwerk meer in Marokko vermits hij als 4-jarig kind met zijn ouders naar Frankrijk is verhuisd. Verzoeker heeft geen woning en geen werk in Marokko. Verweerder heeft met deze elementen geen rekening gehouden.

*Verzoeker is duidelijk een kwetsbaar persoon gelet op zijn alcoholprobleem en gelet op zijn voormelde sociaal-economische situatie is hij onvoldoende zelfredzaam en onvoldoende omkaderd om een menswaardig leven te lijden in Marokko*

*Het feit dat verzoeker deze alcoholproblematiek zelf niet aanhaalt onder vraag 4 of 9 van de vragenlijst, doet geen afbreuk aan de noodzaak van een afdoend onderzoek op dit punt. Het is inherent aan een alcoholprobleem dat de betrokkene zelf weinig inzicht heeft in zijn eigen problematiek en, zo hij al inzicht heeft, het niet benoemt. Hulp van derden (professionele hulp en ondersteuning door een familiaal-sociaal netwerk) is noodzakelijk voor ontwenning. Verweerder heeft weet van het bestaan van een alcoholproblematiek bij verzoeker, zoals blijkt uit de bestreden beslissing zelf. Het ontbreekt echter aan enig onderzoek of nazicht op dit punt.*

*Verweerder heeft onvoldoende nazicht of onderzoek gedaan betreffende de mogelijkheid voor verzoeker om een menswaardig leven te leiden in Marokko rekening houdende met de persoonlijke prive- en familiale situatie van verzoeker en met in het bijzonder een alcoholproblematiek, waardoor de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd is, de artikelen 3 en 8 EVRM schendt en het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel schendt.”*

2.2. In de mate dat verzoekers eerste middel gericht is tegen het inreisverbod van 26 juli 2022, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van het onderhavig beroep. Verzoekers grieven ten aanzien van deze beslissing zijn dan ook niet dienstig.

2.3. Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 27 juni 2023, blijkt dat deze beslissing steunt op artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker verblijft op het grondgebied zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten (1°) en wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden (3°).

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij niet in het bezit is van een van de documenten zoals vereist bij artikel 2 van de vreemdelingenwet, meer specifiek van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum of van een geldige verblijfstitel. Verzoeker betwist niet dat hij onder het toepassingsgebied valt van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat reeds om de bestreden beslissing te schragen.

Wat betreft het openbare orde motief, wijst verweerder in de eerste plaats op het bevel tot aanhouding van 7 januari 2022 waaruit blijkt dat verzoeker ondanks een contactverbod toch zijn ex-partner en kinderen bleef belagen en bedreigen. Op 7 januari 2022 ging verzoeker naar de woning van zijn ex-partner en hun kinderen, stampte hij op de deur en raam en bedreigde de aanwezige kinderen. Verzoeker sloeg zijn partner en zoon. Daarna begaf verzoeker zich naar de woning van een vriend van zijn zoon waar hij zich toegang verschafte, tegen de wil van de bewoners. Bij de daaropvolgende discussie zou hij zijn ex-partner hard bij de pols en de keel hebben geknepen. Op 15 juni 2022 veroordeelde de correctionele rechtbank verzoeker tot een gevangenisstraf van twee jaar wegens poging tot doodslag, belaging, woonstschennis bij nacht, slagen en verwondingen aan een bloedverwant in opgaande lijn en opzettelijke slagen en verwondingen aan zijn partner. Uit het bevel tot aanhouding van 21 februari 2023 blijkt dat verzoeker zijn ex-partner opnieuw lastigviel en dat hij de voordeur van haar woning probeerde te forceren. Verzoeker ontkent dat hij geweld gebruikte. In het bevel tot aanhouding wordt melding gemaakt van veelvuldige tussenkomsten in het verleden. Op 3 mei 2023 veroordeelde de correctionele rechtbank verzoeker tot een gevangenisstraf van twee jaar wegens belaging en beschadiging/vernietiging van andermans goederen met geweld of bedreiging.

Verweerder motiveert dat de voormelde feiten getuigen van een ernstig gebrek aan de fysieke en psychische integriteit van anderen, in het bijzonder van zijn ex-partner en hun kinderen. Volgens verweerder getuigt verzoeker niet van een verantwoordelijkheidsgevoel tegenover zijn kinderen. Verweerder acht de feiten bijzonder ernstig en concludeert dat verzoeker zijn driften niet onder controle heeft. Er wordt geconcludeerd dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

2.4. In een eerste middelonderdeel voert verzoeker aan dat de vonnissen van de correctionele rechtbank van Antwerpen van 15 juni 2022 en 3 mei 2023 zoals vermeld in de bestreden beslissing, niet vervat zijn in het administratief dossier. De bestreden beslissing zou derhalve een schending uitmaken van de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen er duidelijk in worden vermeld. Daarnaast geeft verzoeker blijk van deze motieven te kennen nu hij deze motieven zelf bespreekt

in de uiteenzetting van het middel en deze tracht te weerleggen. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, *ROELS*).

Verzoeker wijst erop dat de vonnissen van de correctionele rechtbank niet in het administratief dossier vervat zijn, wat volgens hem getuigt van een onzorgvuldigheid. In de bestreden beslissing zet verweerder evenwel duidelijk uiteen op basis van welke feiten hij oordeelt dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Verzoeker ontkent noch de feiten noch de correctionele veroordelingen zelf. Hij verduidelijkt niet waarom het loutere feit dat voormelde vonnissen niet vervat zijn in het administratief dossier betekent dat verweerder heeft nagelaten de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.5. In een volgend middelonderdeel voert verzoeker aan dat hij hulp nodig heeft voor zijn alcoholproblematiek. De professionele behandeling en begeleiding waaraan hij nood zou hebben is volgens verzoeker niet of onvoldoende beschikbaar in Marokko. Verzoeker betoogt dat een van de kenmerken van een alcoholproblematiek is dat men weinig inzicht heeft in de situatie. Daarom zou verzoeker zijn problematiek niet hebben vermeld in de vragenlijst horen. Verzoeker voert tevens aan dat hij, gelet op zijn alcoholproblematiek, een kwetsbaar persoon is en onvoldoende zelfredzaam en omkaderd is om een leven te lijden in Marokko. Hij zou geen familie, woning of werk hebben in zijn land van herkomst. Verzoeker betoogt dat verweerder heeft nagelaten om rekening te houden met de voormelde elementen en onvoldoende onderzocht of hij een menswaardig leven kan leiden in Marokko. Verzoeker beroept zich op een schending van de artikelen 8 en 3 van het EVRM.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, vereist deze bepaling dat verzoeker blijf geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij wordt teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) stelt dat het in principe aan verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn betoog omtrent zijn alcoholproblematiek en zijn kwetsbaar profiel niet ondersteunt met enig begin van bewijs. Er ligt geen bewijs voor van zwaarwegende gronden die een terugkeer naar Marokko onmogelijk maken. Zoals reeds opgemerkt volstaat een loutere stelling niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

Verzoeker verduidelijkt verder niet op welke manier het gebrek aan een familie in Marokko op zich een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM. In de mate dat hij zich beroept op een gezinsleven met zijn zus die in België verblijft of zijn familie in Frankrijk, dient opnieuw te worden vastgesteld dat verzoeker zich beperkt tot een loutere stelling zonder deze te onderbouwen met een begin van bewijs. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.6. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

*“Tweede middel, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel; schending van artikel 8 EVRM;*

*Doordat de bestreden beslissing stelt:*

*Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot de hoorplicht ingevuld op 11.05.2023 tijdens een gesprek met een terugkeerbegeleider van de Administratie. Hij verklaart in België te zijn sinds 2001. Zijn vier kinderen, waarvan twee nog minderjarig, leven in Antwerpen met hun moeder, zijn ex-partner waarvan hij gescheiden is sinds 08.03.2017. De kinderen noch hun moeder komen op bezoek in de gevangenis. Betrokkene legt verder geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonde of en hoe hij invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met zijn kinderen. Hij toont ook niet aan of hij deelt in de beslissingen over hun opvoeding en op welke manieren hij financieel bijdraagt aan de opvoeding van de kinderen. Er liggen momenteel dan ook geen sluitende bewijzen voor die aantonen dat er een hechte band zou bestaan tussen de betrokkene en zijn kinderen. Er dient verder opgemerkt te worden dat zijn kinderen en hun moeder rechtstreeks of onrechtstreeks het slachtoffer zijn van de feiten waarvoor betrokkene 2 keer veroordeeld werd. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de verwijdering van een ouder die niet samenwoont met zijn kinderen niet hetzelfde ontwrichtende effect heeft dan de verwijdering van een inwonende ouder en dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn kinderen niet verbroken worden door een verwijdering van het grondgebied.*

*Moderne communicatiemiddelen, telefoon, sociale media, internet, etc. .... kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kinderen en het gezins- en privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Verder verklaart betrokkene dat al zijn familieleden in België en Frankrijk leven. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Daarenboven beperkt EVRM het begrip gezinsleven' in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Betrokkene toont de graad van familieleven met zijn over België en Frankrijk verspreide familieleden niet aan. Een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is dan bijgevolg niet aannemelijk. Betrokkene verklaart in goede gezondheid te zijn. Hij toont niet aan dat een terugkeer naar Marokko voor hem een gevaar zou kunnen betekenen. Het enige wat hij aanhaalt is dat zijn leven zich in België en Frankrijk afspeelt en dat hij dus niet terug kan naar zijn land van oorsprong. Deze argumenten behoren tot de privésfeer en niet tot het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.*

*Terwijl verweerder in de hiervoor vermelde overwegingen geen rekening heeft gehouden met het vonnis uitgesproken op 18.03.2016 door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen, afdeling Antwerpen (AF9), houdende voorlopige maatregelen m.b.t de kinderen.*

*Verzoeker verwijst in de bestreden beslissing wel naar het echtscheidingsvonnis dd. 2.12.2016, maar heeft nagelaten rekening te houden met het feit dat in een procedure tot echtscheiding waarbij ook minderjarige kinderen betrokken zijn, ook een vonnis wordt uitgesproken houdende maatregelen aangaande het ouderlijk gezag, contact en alimentatie m.b.t. de kinderen. Verzoeker is niet concreet bevraagd geweest over geldende rechterlijke beslissingen aangaande zijn gezinssituatie (cf. vragenlijst n.a.v. hoorplicht).*

*Door geen bevraging te doen naar geldende rechterlijke uitspraken en dus geen rekening te houden met alle elementen van de gezinssituatie van verzoeker, is de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd, geeft blijk van onzorgvuldig onderzoek en schending van artikel 8 EVRM."*

2.7. Met betrekking tot verzoekers gezinsleven wordt er in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

*"Er dient verder opgemerkt te worden dat zijn kinderen en hun moeder rechtstreeks of onrechtstreeks het slachtoffer zijn van de feiten waarvoor betrokkene 2 keer veroordeeld werd. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de verwijdering van een ouder die niet samenwoont met zijn kinderen niet hetzelfde ontwrichtende effect heeft dan de verwijdering van een inwonende ouder en dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn kinderen niet verbroken worden door een verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen, telefoon, sociale media, internet, etc. kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kinderen en het gezins- en privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Verder verklaart betrokkene dat al zijn familieleden in België en Frankrijk leven. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Daarenboven beperkt EVRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Betrokkene toont de graad van familieleven met zijn over België en Frankrijk verspreide familieleden niet aan. Een schending van artikel 8*

*van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is dan bijgevolg niet aannemelijk.”*

In een tweede middel voert verzoeker aan dat er geen rekening gehouden is met vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van 18 maart 2016 houdende “*de voorlopige maatregelen met betrekking aangaande het ouderlijke gezag, contact en alimentatie met betrekking tot de kinderen*”. Uit verzoekers betoog blijkt echter niet welke concrete maatregelen genomen werden en op welke manier deze de bestreden beslissing kunnen beïnvloeden.

Het is ook allerm minst duidelijk of deze maatregelen nog steeds van kracht zijn. Zoals verweerder terecht opmerkt, zijn de feiten waarvoor verzoeker tweemaal werd veroordeeld immers hoofdzakelijk gericht tegen zijn ex-partner en kinderen. Met zijn summier betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn gezinsleven de uitvoering van de bestreden beslissing verhindert.

Verzoeker betoogt verder dat hij niet correct werd bevraagd over het voormelde vonnis. Uit de vragenlijst horen van 21 juni 2022 en 11 mei 2023 maakte verzoeker echter geen melding van dit vonnis noch van de voorlopige maatregelen die hierbij opgelegd zouden zijn. Verzoeker werd nochtans uitdrukkelijk gevraagd of hij minderjarige kinderen heeft die woonachtig zijn in België en of er redenen zijn die een terugkeer naar zijn land van herkomst verhinderen. In tegenstelling tot wat hij betoogt, had verzoeker wel degelijk de mogelijkheid om alle elementen die volgens hem een terugkeer naar Marokko verhinderen, waaronder de voorlopige maatregelen waarnaar hij verwijst, te duiden. Verzoeker toont niet aan dat hij nogmaals gehoord diende te worden.

Bovendien kan vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, § 39).

Uit het bovenstaande blijkt dat elementen die verzoeker aanvoert niet van dien aard zijn dat zij een ander licht hadden kunnen werpen op zijn situatie. Derhalve blijkt niet dat verweerder tot een andere beslissing zou zijn gekomen indien verzoeker gehoord zou zijn. Een schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is niet gegrond.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT